

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אינו חייב אלא על העתיד לבא.	רבי ישמעאל:										
(ויקרא ה') להרע או להיטיב - אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטבה, שאין בהן הרעה והטבה מניין? תלמוד לומר: (ויקרא ה') או נפש כי תשבע לבטא בשפתים, אין לי אלא להבא, לשעבר מניין? תלמוד לומר: (ויקרא ה') לכל אשר יבטא האדם בשבועה, דברי רבי עקיבא	ת"ר: [רבי עקיבא]										
להרע או להיטיב - להבא.	רבי ישמעאל:										
אם כן, אין לי אלא דברים שיש בהן הטבה והרעה, דברים שאין בהן הרעה והטבה מניין?	אמר לו רבי עקיבא:										
מרבוי הכתוב.	אמר לו: [רבי ישמעאל]										
אם ריבה הכתוב לכך ריבה הכתוב לכך	אמר לו: [רבי עקיבא]										
שפיר קא"ל רבי עקיבא לר' ישמעאל											
ר' ישמעאל ששימש את רבי נחוניא בן הקנה שהיה דורש את כל התורה כולה בכלל ופרט, איהו נמי דורש בכלל ופרט, רבי עקיבא ששימש את נחום איש גזר שהיה דורש את כל התורה כולה בריבה ומיעט, איהו נמי דורש ריבה ומיעט.	רבי יוחנן:										
מאי ר' עקיבא דדריש ריבויי ומיעוטי?											
או נפש כי תשבע - ריבה, להרע או להיטיב - מיעט, לכל אשר יבטא האדם - חזר וריבה, ריבה ומיעט וריבה - ריבה הכל, מאי ריבה? ריבה כל מילי, ומאי מיעט? מיעט דבר מצוה.	דתניא: [רבי עקיבא]										
ור' ישמעאל דריש כלל ופרט: או נפש כי תשבע לבטא בשפתים - כלל, להרע או להיטיב - פרט, לכל אשר יבטא האדם - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש להבא, אף כל להבא, אהני כללא לאתוויי אפ"ל דברים שאין בהן הרעה והטבה להבא, אהני פרטא למעוטי אפילו דברים שיש בהן הרעה והטבה לשעבר.	[רבי ישמעאל]										
איפוך אנא											
דומיא דלהרע או להיטיב, מי שאיסורו משום (במזבח ל') בל יחל דברו, יצאתה זו שאין איסורו משום בל יחל דברו אלא משום בל תשקר.	רבי יצחק:										
אמר קרא: או נפש כי תשבע לבטא בשפתים, מי שהשבעה קודמת לביטוי ולא שהביטוי קודמת לשבועה, יצא זה אכלתי ולא אכלתי - שהמעשה קודם לשבועה.	רב יצחק בר אבין:										
(ויקרא ה') האדם בשבועה - פרט לאנוס, ונעלם - פרט למיזיד, ממנו - שנתעלמה ממנו שבועה, יכול שנתעלמה ממנו חפץ? ת"ל: בשבועה ונעלם, על העלם שבועה הוא חייב, ואינו חייב על העלם חפץ.	ת"ר:										
האדם בשבועה - פרט לאנוס.	אמר מר:										
היכי דמי?											
כדרב כהנא ורב אסי כי הוה קיימי מקמי דרב, מר אמר: שבועתא דהכי אמר רב, ומר אמר: שבועתא דהכי אמר רב. כי אתו לקמיה דרב, אמר כחד מינייהו.											
אמר ליה אידך: ואנא בשיקרא אישתבעי?											
אמר ליה: לכך אנסך. ונעלם ממנו - שנתעלם ממנו שבועה, יכול שנתעלם ממנו חפץ? תלמוד לומר: בשבועה ונעלם ממנו, על העלם שבועה הוא חייב, ואינו חייב על העלם חפץ.											
בשלמא שבועה משכחת לה בלא חפץ, כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין וכסבור שאוכל קאמר, דשבועתיה אינשי, חפצא דכיר אלא חפץ בלא שבועה ה"ד? כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין וכסבור של שעורים קאמר, דשבועתיה דכיר ליה, חפצא אינשי, כיון דחפצא אינשי להו היינו העלם	מחכו עלי במערבא:										
דא ודא אחת היא.	אלא אמר רבי אלעזר:										
אלמא חפץ בלא שבועה לא משכחת לה? והא משכחת לה כגון דאמר שבועה שלא אוכל פת חטין, והושיט ידו לסל ליטול פת שעורים ועלתה בידו של חטין, וכסבור שעורים היא ואכלה, דשבועתיה דכיר ליה, חפצא הוא דלא ידע ליה.	מתקיף לה רב יוסף:										
כלום מחייבת ליה קרבן אלא אמאי דתפיס בידיה, העלם שבועה הוא	אמר ליה אבוי:										
סוף סוף קרבן דקא מייתי עלה דהאי פת, מיהת העלם שבועה הוא	לישנא אחרינא, אמר ליה אבוי לרב יוסף:										
ורב יוסף?											

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כיון דכי ידע ליה דחטין הוא פריש מיניה, העלם חפץ הוא.	אמר לך: [רב יוסף]											◇
העלם זה וזה בידו, מהו?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:											◇
הרי העלם שבועה בידו וחייב.	אמר ליה: [רב נחמן]											!
אדרבה, הרי העלם חפץ בידו ופטור												⚡
חזינן, אי מחמת שבועה קא פריש - הרי העלם שבועה בידו וחייב, אי מחמת חפץ קא פריש - הרי העלם חפץ בידו ופטור.	רב אשי:											◇
כלום פריש משבועה אלא משום חפץ, כלום פריש מחפץ אלא משום שבועה אלא לא שנא.	רבינא לרב אשי:											⚡
איזו היא שגגת שבועת ביטוי לשעבר? אי דידע, מזיד הוא. אי דלא ידע, אנוס הוא	בעא מיניה רבא מרב נחמן:											◇
באומר: יודע אני ששבועה זו אסורה, אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן או לאו.	אמר ליה: [רב נחמן]											!
כמאן? כמובז												⚡
שגגת קרבן שמה שגגה	דאמר: [מובז]											⚡
אפילו תימא רבנן, עד כאן לא פליגי רבנן עליה דמובז - אלא בכל התורה כולה דלאו חידוש הוא, אבל הכא דחידוש הוא, דבכל התורה כולה לא אשכחן לאו דמייתי קרבן, דילפינן מע"ז, והכא מייתי, אפילו												!
נשבע על ככר ומסכתו עליה, מהו?	בעא מיניה רבינא מרבא:											◇
מסתכן, לישרי ליה מך	[רבא]											⚡
אלא, מצטער ואכלה בשגגת שבועה, מאי?	[רבינא מרבא]											◇
שב מידיעתו - מביא קרבן על שגגתו, לא שב מידיעתו - אין מביא קרבן על שגגתו.	א"ל [רבא], תנינא:											!
גמר בלבו צריך שיוציא בשפתיו, שנאמר: (ויקרא ה') לבטא בשפתים.	שמואל:											■
בשפתים - ולא בלב, גמר בלבו מנין? ת"ל: (ויקרא ה') לכל אשר יבטא האדם בשבועה	מיתבי:											⚡
הא גופה קשיא, אמרת: בשפתים - ולא בלב, והדר אמרת: גמר בלבו מנין												⚡
הא לא קשיא, הכי קאמר: בשפתים - ולא שגמר בלבו להוציא בשפתיו ולא הוציא, גמר בלבו סתם מנין? ת"ל: לכל אשר יבטא	רב ששת:											!
אלא לשמואל קשיא												⚡
תריץ ואימא הכי: בשפתים - ולא שגמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת שעורין, גמר בלבו להוציא פת חטין והוציא פת סתם מנין? ת"ל: לכל אשר יבטא האדם.	רב ששת:											!
(דברים כ"ג) מוצא שפתך תשמור ועשית - אין לי אלא שהוציא בשפתיו, גמר בלבו מנין? ת"ל: (שמות ל"ה) כל נדיב לב	מיתבי:											⚡
שאני התם, דכתיב: כל נדיב לב.												!
וניגמר מינה												⚡
משום דהוה תרומה וקדשים שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.												!
הניחא למ"ד אין מלמדין, אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר?												⚡
הוה חולין וקדשים, וחולין מקדשים לא גמרינן.												!
נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל - פטור, לקיים ולא קיים - פטור												■
שהיה בדין שיהא חייב כדברי ר' יהודה בן בתירא.												■

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מה אם הרשות שאינו מושבע עליו מהר סיני - הרי הוא חייב עליו, מצוה שהוא מושבע עליה מהר סיני - אינו דין שיהא חייב עליה	רבי יהודה בן בתירא:											◇	כו.
לא, אם אמרת בשבועות הרשות - שכן עשה בה לאו כהן, תאמר בשבועות מצוה - שלא עשה בה לאו כהן, שאם נשבע לבטל ולא ביטל - פטור.	אמרו לו:											◇	כו.
יכול נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל יא חייב? ת"ל: (ויקרא ה') להרע או להיטיב, מה הטבה רשות, אף הרעה רשות.	ת"ר:											◇	כו.
אוציא נשבע לבטל את המצוה ולא ביטל שהוא פטור יכול נשבע לקיים את המצוה ולא קיים שיהא חייב?												◇	כו.
ת"ל: להרע או להיטיב, מה הרעה רשות, אף הטבה רשות.												◇	כו.
אוציא נשבע לקיים את המצוה ולא קיים שהוא פטור יכול נשבע להרע לעצמו ולא הרע, יכול יא - פטור?												◇	כו.
ת"ל: להרע או להיטיב, מה הטבה רשות, אף הרעה רשות.												◇	כו.
אביא נשבע להרע לעצמו ולא הרע שהרשות בידו יכול נשבע להרע לאחרים ולא הרע שיהא חייב?												◇	כו.
ת"ל: להרע או להיטיב, מה הטבה רשות, אף הרעה רשות. אוציא נשבע להרע לאחרים ולא הרע שאין הרשות בידו												◇	כו.
מנין לרבות הטבת אחרים?												◇	כו.
ת"ל: או להיטיב.												◇	כו.
ואיזו היא הרעת אחרים? אכה את פלוני ואפצע את מוחו.												◇	כו.
וממאי דקראי בדבר הרשות כתיבי? דלמא בדבר מצוה כתיבי?												◇	כו.
לא ס"ד, דבעינן הטבה דומיא דהרעה והרעה דומיא דהטבה,												◇	כו.
דאקיש הרעה להטבה, מה הטבה אינה בביטול מצוה, אף הרעה אינה בביטול מצוה, הרעה גופה הטבה היא												◇	כו.
ואקיש הטבה להרעה, מה הרעה אינה בקיום מצוה, אף הטבה אינה בקיום מצוה, הטבה גופה הרעה היא.												◇	כו.
אי הכי, בדבר הרשות נמי לא משכחת לה												◇	כו.
אלא מדאיצטריך או לרבות הטבת אחרים, ש"מ בדבר הרשות כתיבי, דאי ס"ד בדבר מצוה כתיבי, השתא הרעת אחרים איתרבי, הטבת אחרים מיבעיא?												◇	כו.
והאי או מיבעי ליה לחלק												◇	כו.
לחלק לא צריך קרא.												◇	כו.
הניחא לר' יונתן, אלא לר' יאשיה מאי איכא למימר?												◇	כו.
(ויקרא כ') איש אשר יקלל את אביו ואת אמו - אין לי אלא אביו ואמו אביו ולא אמו, אמו ולא אביו מנין? ת"ל: (ויקרא כ') אביו ואמו קלל - אביו קלל, אמו קלל, דברי ר' יאשיה	דנאי: [רבי יאשיה]											◇	כו.
משמע שניהם כאחד ומשמע אחד בפני עצמו, עד שיפרוט לך הכתוב יחדין	רבי יונתן:											◇	כו.
אפי' תימא ר' יאשיה, וסבר לה כר"ע												◇	כו.
דדריש רבוי ומיעוטי	[רבי עקיבא]											◇	כו.
אי אמרת בשלמא בדבר הרשות כתיב, ממעט דבר מצוה, אלא אי אמרת בדבר מצוה כתיב, ממאי קא ממעט?												◇	כו.
מה אם הרשות כל.	ר' יהודה בן בתירא:											◇	כו.
ורבנן שפיר קאמרי ליה לר' יהודה בן בתירא												◇	כו.
ור"י בן בתירא?												◇	כו.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

שבועות-שבועות שנים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אטו הטבת אחרים, לאו אע"ג דליתא בכלל הרעת אחרים ורבי רחמנא? הכא נמי בקיום מצוה, אע"ג דליתיה בביטול מצוה רבייה רחמנא.	אמר לך: רבי יהודה בן בתירא]											◇
ורבנן?									ז			
התם איתיה בלא איטיב, הכא מי איתיה בלא אקיים.	[רבנן]								!			◇
שבועה שלא אוכל כבר זו, שבועה שלא אוכלנה, שבועה שלא אוכלנה, ואכלה - אינו חייב אלא אחת, זו היא שבועת בטוי שחייבין על דוונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד.												■
שבועת שוא - חייבין על דוונה מכות ועל שגגתה פטור.												■
למה לי למיתני שבועה שלא אוכל, שבועה שלא אוכלנה?												ז
הא קמ"ל, טעמא דאמר שלא אוכל והדר אמר שלא אוכלנה - דלא מיחייב אלא חדא, אבל אמר שלא אוכלנה והדר אמר שלא אוכל - מיחייב תרתי, כדרבא									!			◇
שבועה שלא אוכל כבר זו - כיון שאכל ממנה כזית חייב, שלא אוכלנה - אינו חייב עד שיאכל את כולה.	דאמר רבא:											■
שבועה שלא אוכלנה ואכלה - אינו חייב אלא אחת כל.												■
הא תו למה לי?												ז
הא קמ"ל: חייבא הוא דליכא, הא שבועה איכא, דאי משכחת רווחא חיילא.									!			◇
למאי הלכתא?									^			
לכדרבא									!			
שאם נשאל על הראשונה - עלתה לו שניה תחתיה.	דאמר רבא:											■
לימא מסייעא ליה:												■
מי שנדר ב' נזירות, ומנה ראשונה והפריש עליה קרבן, ואח"כ נשאל על הראשונה - עלתה לו שניה בראשונה	[תניא]											■
הכי השתא, התם נזירות מיהא איתא, דכי מני לראשונה בעי מיהדר מימנא לשניה בלא שאלה, הכא שבועה שניה מי איתא כלל.												ז
נשבע על ככר ואכלה, אם שייר ממנה כזית - נשאל עליה, אכלה כולה - אין נשאל עליה.	רבא:											■
רב אחא ברביה דרבא לרב ה"ד? אי דאמר שלא אוכל, מכזית קמא עבדיה לאיסוריה אי דאמר שלא אוכלנה, מאי איריא כזית? אפי' כל שהוא נמי												ז
אי בעית אימא: שלא אוכל, אי בעית אימא: שלא אוכלנה.												!
איבעית אימא שלא אוכל, מיגו דמהניא ליה שאלה אכזית בתרא, מהניא ליה שאלה נמי אכזית קמא												!
ואיבעית אימא שלא אוכלנה, אי שייר כזית - חשיב לאיתשולי עליה, ואי לא - לא חשיב לאיתשולי עליה.												!
מי שנדר שתי נזירות, ומנה ראשונה והפריש עליה קרבן, ואח"כ נשאל על הראשונה - עלתה לו שניה בראשונה	מיתבי:											■
הכא במאי עסקינן - בשלא כיפר.												!
כיפר	והתניא:											■
בשלא גלח, ור"א היא												!
תגלחת מעכבא.	דאמר: [ר"א]											!
גלח	והתניא:											■
נזירות קא רמית? מי גרם לשניה שלא תחול? ראשונה, ואינה.	רב אשי:											!

<p>♦ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
---	---

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ולא היא, התם ר'ן, הכא לא ר'ן.	אמימר										⊖	כה.
שבועה שלא אוכל ככר זו אם אוכל זו, ואכל את הראשונה בשוגג והשניה במזיד - פטור	רבא:										■	כה.
ראשונה במזיד ושניה בשוגג - חייב											■	כה.
שתיהן בשוגג - פטור											■	כה.
שתיהן במזיד											■	כה:
אכליה לתנאיה והדר אכליה לאיסוריה - מוחיב											■	כה:
אכליה לאיסוריה והדר אכליה לתנאיה - פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש											■	כה:
למ"ד התראת ספק שמה התראה - חייב	[רבי יוחנן]										■	כה:
למ"ד לאו שמה התראה - פטור.	[ריש לקיש]										■	כה:
תלאן זו בזו, לא אוכל זו אם אוכל זו, לא אוכל זו אם אוכל זו, ואכל זו בודון עצמה ובשגגת חבירתה וזו בודון עצמה ובשגגת חבירתה - פטור											■	כה:
זו בשגגת עצמה ובזדון חבירתה וזו בשגגת עצמה ובזדון חבירתה - חייב											■	כה:
שתיהן בשוגג - פטור											■	כה:
שתיהן במזיד - אשניה מוחיב, אראשונה - פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש.											■	כה:
נדרי שגגות כיצד? קונם אם אכלתי ואם שתיתי ונזכר שאכל ושתה, שאיני אוכל שאיני שותה, שכח ואכל ושתה - מותר	רב מרי, אף אנן נמי תנינא:										■	כה:
כשם שנדרי שגגות מותרין, כך שבועות שגגות מותרות.	ותני עלה:										■	כה:
עיפא תני שבועות בי רבה, פגע ביה אבימי אחיה											○	כה:
שבועה שלא אכלתי, שבועה שלא אכלתי, מהו?	אמר ליה: [אבימי]										⊖	כה:
אינו חייב אלא אחת	אמר ליה: [עיפא]										!	כה:
אישתבשת, הרי יצאה שבועה לשקר.	אמר ליה: [אבימי]										⊖	כה:
שבועה שלא אוכל תשע ועשר, מהו?	אמר ליה: [אבימי]										⊖	כה:
חייב על כל אחת ואחת	אמר ליה: [עיפא]										!	כה:
אישתבשת, אי תשע לא אכיל, עשר לא אכיל.	אמר ליה: [אבימי]										⊖	כה:
שבועה שלא אוכל עשר ותשע, מהו?	אמר ליה: [אבימי]										⊖	כה:
אינו חייב אלא אחת	אמר ליה: [עיפא]										!	כה:
אישתבשת, עשר הוא דלא אכיל, הא תשע מיהא אכיל.	אמר ליה: [אבימי]										⊖	כה:
זימנין דמשכחת לה להא דעיפא כדמר	אביי:										■	כה:
שבועה שלא אוכל תאנים וענבים וחזר ואמר שבועה שלא אוכל תאנים, ואכל תאנים והפריש קרבן ואח"כ אכל ענבים לחודיהו, הוא להו ענבים חצי שיעור, ואחצי שיעור לא מוחיב קרבן	דאמר רבה:										■	כה:
הכא נמי כגון דאמר שבועה שלא אוכל עשר וחזר ואמר שבועה שלא אוכל תשע, ואכל תשע והפריש קרבן ואח"כ אכל עשירות, הוא לה עשירות חצי שיעור, ואחצי שיעור לא מוחיב.											■	כט.
איזו היא שבועת שוא?											■	כט.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
נשבע לשנות את הידוע לאדם, אמר על העמוד של אבן שהוא של זהב, ועל האיש שהוא אשה, ועל האשה שהיא איש.												◇	כט.
נשבע על דבר שאי אפשר לו, אם לא ראיתי גמל שפורה באויר, ואם לא ראיתי נחש כקורת בית הבד.												◇	כט.
אמר לעדים בואו והעידוני, שבועה שלא נעידך.												◇	כט.
נשבע לבטל את המצוה, שלא לעשות סוכה, ושלא ליטול לולב, ושלא להניח תפילין.												◇	כט.
זו היא שבועת שוא, שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור.												◇	כט.
שבועה שאוכל ככר זו, שבועה שלא אוכלנה - הראשונה שבועת ביטוי, והשניה שבועת שוא, אכלה - עבר על שבועת שוא, לא אכלה - עבר על שבועת ביטוי.												■	כט.
והוא שניכר לג' בני אדם.	עולא:											◇	כט.
נשבע על דבר שאי אפשר לו, אם לא ראיתי גמל פורה באויר.												◇	כט.
שבועה שראיתי לא קאמר, מאי אם לא ראיתי?												⚡	כט.
תני: שבועה שראיתי	אבוי:											◇	כט.
באומר: יאסרו כל פירות שבעולם עלי אם לא ראיתי גמל פורה באויר.	רבא:											◇	כט.
ודלמא האי גברא ציפורא רבא חזי ואסיק ליה שמא גמלא, וכי קא משתבע - אדעתיה ידידיה אישתבע	רבינא לרב אשי:											◇	כט.
וכי תימא, בתר פומיה אולינן ולא אולינן בתר דעתיה												◇	כט.
כשמשיבין אותן, אומרים לו: הוי יודע, שלא על דעתך אנו משיבין אותך אלא על דעתנו ועל דעת ב"ד	והא תניא:											◇	כט.
מאי טעמא? לא משום דאמרינן: דלמא איסקונדרי יהיב ליה ואסיק להו זוזי, דכי קא משתבע - אדעתיה ידידיה קא משתבע												⚡	כט.
לא, התם משום קניא דרבא.												◇	כט.
וכן מצינו כשהשיבוע משה את ישראל, אמר להן: דעו, שלא על דעתכם אני משיבוע אתכם אלא על דעת המקום ועל דעתי	ת"ש:											◇	כט.
ואמאי? לימא להו: קיימו מאי דאמר אלוה, לאו משום דמסקי אדעתייהו עבודת כוכבים												⚡	כט.
לא, משום דעבודת כוכבים נמי איקרי אלוה, דכתיב: (שמות כ') אלהי כסף ואלהי זהב.												◇	כט.
ולימא להו: קיימו תורה												⚡	כט.
הדא תורה.												◇	כט.
ולימא: קיימו שתי תורות												⚡	כט.
תורת חטאת, תורת אשם.												◇	כט.
קיימו כל התורה כולה												⚡	כט.
עבודת כוכבים												◇	כט.
חמורה עבודת כוכבים, שכל הכופר בה - כמודה בכל התורה כולה.	דאמר מר:											◇	כט.
ולימא להו: קיימו מצוה												⚡	כט.
הדא מצוה.												◇	כט.
קיימו מצות												⚡	כט.

<p>disputants- חולקים- שתיים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story</p> <p>מעשה- O</p> <p>מקרא- key:</p>	<p>statement- מימרא- ■</p> <p>challenge- קושיא- ⚡</p> <p>question- שאלה- ^</p> <p>answer- תירוץ- !</p> <p>proof- ראיה- ■</p>
---	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תרתו.												!
כל המצות כולן												⚡
מצות ציצית												!
שקולה מצות ציצית כנגד כל המצות כולן.	דאמר מר:											!
ולימא להו: קיימו שש מאות וששל עשרה מצות												⚡
ולטעמיד, לימא להו: על דעת, על דעת המקום למה ליה? אלא כי היכי דלא תהוי הפרה לשבועתייהו.												!
ואם לא ראיתי נחש כקורת בית הבד.												■
ולא?												⚡
והא ההוא דהוה בשני שבור מלכא, הוה חד דאחזיק תליסר אורוותא תיבנא												⚡
בטרוף.	שמואל:											!
כולהו נמי מטרף טריפין												⚡
בשגבו טרוף.												!
שבועה שאוכל ככר זו, שבועה שלא אוכלנה כל.												■
השתא משום שבועת ביטוי מיחייב, משום שבועת שוא לא מיחייב? הרי יצתה שבועה לשוא												⚡
תני: אף על שבועת ביטוי.	רבי ירמיה:											!
שבועת ביטוי נוהגת באנשים ובנשים, בקרובים וברחוקים, בכשרין ובפסולין, בפני בית דין ושלא בפני בית דין, מפי עצמו, וחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד.												■
שבועת שוא נוהגת באנשים ובנשים, ברחוקים ובקרובים, בכשרין ובפסולין, בפני ב"ד ושלא בפני ב"ד, ומפי עצמו, וחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה פטור.												■
אחת זו ואחת זו - המושבע מפי אחרים חייב, לא אכלתי היום ולא הנחתי תפלין היום, משיבעך אני ואמר אמן - חייב.												■
כל העונה אמן אחר שבועה - כמוציא שבועה בפיו דמי, דכתיב: (במדבר ה) ואמרה האשה אמן אמן.	שמואל:											■
מתני' ובריייתא נמי דיקא	רב פפא משמיה דרבא:											■
שבועת העדות נוהגת באנשים ולא בנשים, ברחוקים ולא בקרובים, בכשרין ולא בפסולין, ואינה נוהגת אלא בראוין להעיד, ובפני ב"ד ושלא בפני ב"ד מפי עצמו, ומפי אחרים אינן חייבין עד שיכפרו בהן בב"ד, דברי רבי מאיר	דקתני:											■
שבועת העדות כיצד? אמר לעדים בואו והעידו, שבועה שאין אנו יודעין לך עדות, או שאמרו אין אנו יודעין לך עדות, משיבעך אני עליכם ואמרו אמן, בין בפני ב"ד בין שלא בפני - בית דין, בין מפי עצמו בין מפי אחרים, כיון שכפרו בהם - חייבין, דברי רבי מאיר	ותניא בבריייתא:											■
קשיין אהדדי?												⚡
אלא לאו ש"מ: הא דענה אמן, הא דלא ענה אמן, ש"מ.												!
מתניתין דהכא נמי דיקא	רבינא משמיה דרבא:											■
שבועת ביטוי נוהגת באנשים ובנשים, ברחוקים ובקרובים, בכשרין ובפסולין, בפני בית דין ושלא בפני בית דין, מפי עצמו אין, מפי אחרים לא	דקא תני:											■
זה וזה מושבע מפי אחרים - חייב	וקתני סיפא:											■
קשיין אהדדי?												⚡

disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא:	statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-
---	--

שבועות-שבועות שתיים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא לאו ש"מ: הא דענה אמנן, הא דלא ענה אמנן.											◊	כט:
ואלא שמואל מאי קא משמע לן?										?		כט:
דוקיא דמתניתין קא משמע לן.										!	◊	כט:
הדרן עלך שבועות שתיים.											◊	

disputants- חולקים- statement ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story key-מקרא:	מימרא- statement † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
---	--

שבועות-שבועות העדות		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
שבועות העדות נוהגת באנשים ולא בנשים, ברחוקין ולא בקרובין, בכשרין ולא בפסולין, ואינה נוהגת אלא בראוין להעיד, בפני בית דין ושלא בפני ב"ד מפי עצמו, ומפי אחרים אין חייבין עד שיכפרו בהן בב"ד, דברי ר' מאיר	[רבי מאיר]										◆
בין מפי עצמו ובין מפי אחרים - אינן חייבין עד שיכפרו בהן בב"ד.	הכמים:										◆
וחייבין על זדון השבועה ועל שגגתה עם זדון העדות, ואינן חייבין על שגגתה.											■
ומה הן חייבין על זדון השבועה? קרבן עולה ויורד.											■
מנהגי מילי?											^
(דברים י"ט) ועמדו שני האנשים - בעדים הכתוב מדבר	דת"ר:										◆
אתה אומר: בעדים, או אינו אלא בבעלי דינין?											!
כשהוא אומר: (דברים י"ט) אשר להם הריב - הרי בעלי דינין אמור, הא מה אני מקיים ועמדו שני האנשים? בעדים הכתוב מדבר											!
ואם נפשך לומר, נאמר כאן שני ונאמר להלן (דברים י"ט) שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											!
מאי אם נפשך לומר?											!
וכי תימא: מדלא כתב ואשר להם הריב, כוליה קרא בבעלי דינין משתעי, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											!
ועמדו שני האנשים - בעדים הכתוב מדבר	תניא אידך:										■
אתה אומר: בעדים, או אינו אלא בבעלי דינין?											!
אמרת? וכי שנים באים לדין, שלשה אין באין לדין?											!
ואם נפשך לומר, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											!
מאי אם נפשך לומר?											!
וכי תימא: בתובע ותבבע קא משתעי קרא, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											!
ועמדו שני האנשים - בעדים הכתוב מדבר	תניא אידך:										■
אתה אומר: בעדים, או אינו אלא בבעלי דינין?											!
אמרת? וכי אנשים באין לדין, נשים אין באות לדין?											!
ואם נפשך לומר, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											!
מאי אם נפשך לומר?											!
וכי תימא: אשה לאו אורחה, משום (תהלים מ"ה) כל כבודה בת מלך פנימה, נאמר כאן שני ונאמר להלן שני, מה להלן בעדים, אף כאן בעדים.											!
ועמדו שני האנשים - מצוה לבעלי דינין שיעמדו.	ת"ר: [הכמים]										◆
שמעתי, שאם רצו להושיב את שניהם מושיבין, איזהו אסור? שלא יהא אחד עומד ואחד יושב, אחד מדבר כל צרכו ואחד אומר לו קצר דבריו.	רבי יהודה:										◆
(ויקרא י"ט) בצדק תשפוט עמיתך - שלא יהא אחד יושב ואחד עומד, אחד מדבר כל צרכו ואחד אומר לו קצר דבריו.	ת"ר:										■
ד"א: בצדק תשפוט עמיתך - הוי דן את חבריך לכף זכות.											■
בצדק תשפוט עמיתך - עם שאתך בתורה ובמצות השתדל לדונו יפה.	תני רב יוסף:										■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

שבועות-שבועות העדות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
רב עולא בריה דרב עילאי הוה ליה דינא קמיה דרב נחמן עילאי]	[רב עולא בריה דרב עילאי]											◊	ל.
שלח ליה רב יוסף: עולא חברנו, עמית בתורה ובמצות.	[רב יוסף]											◊	ל.
אמר: למאי שלח לי? לחנופי ליה?	[רב נחמן]											◊	ל.
למישרא בתיגריה אי נמי, ולשודא דדייני.	הדר אמר: [רב נחמן]											◊	ל.
מחלוקת - בבעלי דינין, אבל בעדים - דברי הכל בעמידה, דכתיב: (דברים י"ט) ועמדו שני האנשים.	עולא:											◊	ל:
מחלוקת - בשעת משא ומתן, אבל בשעת גמר דין - דברי הכל דיינין בישיבה ובעלי דינין בעמידה, דכתיב: (שמות י"ח) וישב משה לשפוט את העם ועמוד העם.	רב הונא:											◊	ל:
מחלוקת - בשעת משא ומתן, אבל בשעת גמר דין - דברי הכל דיינין בישיבה ובעלי דינין בעמידה, דהא עדים כגמר דין דמו, וכתוב בהו: ועמדו שני האנשים.	ל"א:											◊	ל:
דביתהו דרב הונא הוה לה דינא קמיה דרב נחמן												◊	ל:
היכי נעביד? אי איקום מקמה, מסתתמן טענתיה דבעל דינא לא איקום מקמה, אשת חבר הרי היא כחבר	אמר: [רב נחמן]											◊	ל:
א"ל לשמעיה: צא ואפרח עלי בר אוזא ושדי עלוואי ואיקום.	[רב נחמן]											◊	ל:
מחלוקת - בשעת משא ומתן, אבל בשעת גמר דין - דברי הכל דיינים בישיבה ובעלי דינין בעמידה	והאמר מר:											◊	ל:
דיתיב כמאן דשרי מסאניה, ואמר: איש פלוני אתה זכאי, איש פלוני אתה חייב.												◊	ל:
האי צורבא מרבנן ועם הארץ דאית להו דינא בהדי הדדי, מותבינן ליה לצורבא מרבנן, ולעם הארץ נמי אמרינן ליה תיב, ואי קאי לית לך בה.	רבה בר רב הונא:											◊	ל:
רב בר שרביא הוה ליה דינא קמיה דרב פפא												◊	ל:
אותביה ואתיב נמי לבעל דיניה	[רב פפא]											◊	ל:
אתא שליחא דבי דינא בטש ביה ואוקמיה לעם הארץ, ולא אמר ליה רב פפא תיב.												◊	ל:
היכי עביד הכי? והא מסתתמן טענתיה												◊	ל:
אמר רב פפא, מימר אמר: איהו הא אותנן, שליחא הוא דלא מפייס מינאי.	[רב פפא]											◊	ל:
האי צורבא מרבנן ועם הארץ דאית להו דינא בהדי הדדי, לא ליקדום צורבא מרבנן ולתיב, משום דמיהו כמאן דסדר ליה לדיניה. ולא אמרן אלא דלא קביע ליה עידניה, אבל קביע ליה עידניה לית לך בה, מימר אמר: בעידניה טריד.	ואמר רבה בר רב הונא:											◊	ל:
האי צורבא מרבנן דידע בסהודותא, וזילא ביה מילתא למיזל לבי דיינא דזוטר מיניה לאסהודי קמיה, לא ליזיל.	ואמר רבה בר רב הונא:											◊	ל:
אף אנן נמי תנינא:	רב שישא בריה דרב אידי:											◊	ל:
מצא שק או קופה ואין דרכו ליטול - הרי זה לא יטול.	[תנינא]											◊	ל:
הני מילי בממונא, אבל באיסורא - (משלי כ"א) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה', כל מקום שיש בו חלול ה' - אין חולקין כבוד לרב.												◊	ל:
רב יימר הוה ידע ליה סהודותא למר זוטרא, אתא לקמיה דאמימר												◊	ל:
אותבינהו לכולהו.	[אמימר]											◊	ל:
מחלוקת - בבעלי דינין, אבל בעדים - דברי הכל בעמידה	רב אשי לאמימר, והאמר עולא:											◊	ל:
האי עשה והאי עשה, עשה דכבוד תורה עדיף.	א"ל: [אמימר]											◊	ל:
(סימן: סניגרון בור גולת מרמה)												◊	ל:

disputants- חולקים- statement ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא- key:	

שבועות-שבועות העדות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מנין לדיין שלא יעשה סניגרון לדבריו? תלמוד לומר: (שמות כ"ג) מדבר שקר תרחק.	ת"ר:												ל:
ומנין לדיין שלא ישב תלמיד בור לפניו? ת"ל: מדבר שקר תרחק.													ל:
מנין לדיין שיודע לחבירו שהוא גולן, וכן עד שיודע בחבירו שהוא גולן, מנין שלא יצטרף עמו? תלמוד לומר: מדבר שקר תרחק.													ל:
מנין לדיין שיודע בדין שהוא מרומה, שלא יאמר: הואיל והעדים מעידין, אחתכנו ויהא קולר תלוי בצואר עדים? תלמוד לומר: מדבר שקר תרחק.													ל:
(סימן: תלת"א תלמי"ד ותל"ת בעל"י הו"ב סמרטוט"ט שומ"ע ומטע"ם)													לא
מנין לתלמיד שיושב לפני רבו ורואה זכות לפני לחוב לעשיר, מנין שלא ישתוק? תלמוד לומר: (שמות כ"ג) מדבר שקר תרחק.													לא
מנין לתלמיד שרואה את רבו שטועה בדין, שלא יאמר: אמתין לו עד שיגמרנו, ואסתרנו ואבננו משלי כדי שיקרא הדין על שמי? ת"ל: מדבר שקר תרחק.													לא
מנין לתלמיד שאמר לו רבו: יודע אתה בי שאם נותנין לי מאה מנה איני מבדה, מנה יש לי אצל פלוני ואין לי עליו אלא עד אחד, מנין שלא יצטרף עמו? תלמוד לומר: מדבר שקר תרחק.													לא
הא מדבר שקר תרחק נפקא? הא ודאי שקורי קא משקר, ורחמנא אמר: (שמות כ') לא תענה ברעך עד שקר													לא
אלא כגון דאמר ליה: ודאי חד סהדא אית לי, ותא אתה קום התם ולא תימא ולא מידי, דהא לא מפקת מפומך שקרא, אפ"ל הכי אסור, משום שנאמר: מדבר שקר תרחק.													לא
מנין לנושה בחבירו מנה, שלא יאמר: אטעננו במאתים כדי שיודה לי במנה ויתחייב לי שבועה, ואגלגל עליו שבועה ממקום אחר? תלמוד לומר: מדבר שקר תרחק. מנין לנושה בחבירו מנה וטענו מאתים, שלא יאמר: אכפרנו בב"ד ואודה לו חוץ לבית דין, כדי שלא אתחייב לו שבועה ולא יגלגל עלי שבועה ממקום אחר? תלמוד לומר: מדבר שקר תרחק.													לא
מנין לשלשה שנושין מנה באחד, שלא יהא אחד בעל דין ושנים עדים כדי שיוציאו מנה ויחלוקו? ת"ל: מדבר שקר תרחק.													לא
מנין לשנים שבאו לדין, אחד לבוש סמרטוטין ואחד לבוש איצטלית בת מאה מנה, שאומרין לו: לבוש כמותו או הלבשהו כמותך? ת"ל: מדבר שקר תרחק.													לא
כי הו אתו לקמיה דרבא בר בר הונא, אמר להו: שלופו פוזמוקייכו וחזתו לדינא.	[רבא בר בר הונא]												לא
מנין לדיין שלא ישמע דברי בעל דין (חבירו) קודם שיבא בעל דין חבירו? ת"ל: מדבר שקר תרחק.													לא
מנין לבעל דין שלא יטעים דבריו לדיין קודם שיבא בעל דין חבירו? ת"ל: מדבר שקר תרחק.													לא
רב כהנא מתני (שמות כ') מלא תשא - לא תשא.	[רב כהנא]												לא
(יחזקאל י"ח) ואשר לא טוב עשה בתוך עמיו - רב אמר: זה הבא בהרשאה	[רב]												לא
זה הלוקח שדה שיש עליה עסיקין.	שמואל:												לא
אינה נוהגת אלא בראוין להעיד כל.													לא
לאפוקי מאי?													לא
לאפוקי מלך	רב פפא:												לא
לאפוקי משחק בקוביא.	רב אחא בר יעקב:												לא
מ"ד משחק בקוביא, כל שכן מלך ומ"ד מלך, אבל משחק בקוביא מדאורייתא מחזא חזי, ורבנן הוא דפסלוהו.													לא
בפני בית דין ושלא בפני ב"ד כל.													לא
במאי קמפלגי?													לא
בדון מינה ומינה בדון מינה ואוקי באתרה קא מיפלגי	רבנן קמיה דרב פפא:												לא
דון מינה ומינה, מפקדון - מה פקדון מושבע מפי עצמו חייב, אף עדות מושבע מפי עצמו חייב, ומינה, מה פקדון בין בבית דין ובין שלא בבית דין, אף עדות בין בבית דין ובין שלא בבית דין	ר' מאיר סבר:												לא

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

שבועות-שבועות העדות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דון מינה ואוקי באתרה, מה פקדון מושבע מפי עצמו חייב, אף עדות מושבע מפי עצמו חייב, ואוקי באתרה, מה מושבע מפי אחרים - בבית דין אין, שלא בבית דין לא, אף מושבע מפי עצמו - בבית דין אין, שלא בבית דין לא.	רבנן סברי:										◆	!
אמר להו רב פפא:	רבנן לרב פפא:										◆	
מי מצית אמרת דלאו בדון מינה ומינה פליגי?	רבנן לרב פפא:										⚡	
שבועת הפקדון נוהגת באנשים ובנשים, ברחוקין ובקרובין, בכשרין ובפסולין, בפני ב"ד ושלא בפני ב"ד מפי עצמו, ומפי אחרים אינו חייב עד שיכפור בו בב"ד, דברי ר"מ	והתנן גבי פקדון: [רבי מאיר]										◆	⚡
בין מפי עצמו ובין מפי אחרים - כיון שכפר בו חייב	חכמים:										◆	⚡
מושבע מפי אחרים בפקדון מנא להו לרבנן דחייב? לאו דגמרי לה מעדות, ושמע מינה: בדון מינה ומינה פליגי											⚡	
מההיא אין, מהא ליכא למשמע מינה.												!
וחייבין על זדון השבועה.												■
מנהני מילי?												^
בכולן נאמר בהן ונעלם וכאן לא נאמר בה ונעלם, לחייב על המיזד כשוגג. ועל שגגתה עם זדון העדות.	דתנו רבנן:											■
ה"ד שגגתה עם זדון העדות?												^
באומר: יודע אני ששבועה זו אסורה, אבל איני יודע אם חייבין עליה קרבן אם לא.	רב יהודה אמר רב:											!
ואין חייבין על שגגתה גרידתא.												■
לימא, תנינא לדרב כהנא ודרב אסי												⚡
לא, אע"ג דתנן איצטריך, ס"ד אמינא: הכא הוא דלא כתיב ונעלם - דבעינן שוגג דומיא דמיזד, אבל התם דכתיב ונעלם - אפילו שגגתה כל דהו, קמ"ל.												!
שבועת העדות כיצד? אמר לשנים בואו והעידוני, שבועה שאין אנו יודעין לך עדות, או שאמרו לו אין אנו יודעין לך עדות, משביע אני עליכם ואמרו אמן - הרי אלו חייבין.												■
השביע עליהם חמש פעמים חוץ לב"ד, ובאו לב"ד והודו - פטורין כפרו - חייבין על כל אחת ואחת.												■
השביע עליהן ה' פעמים בפני ב"ד וכפרו - אינן חייבין אלא אחת.												■
מה טעם? הואיל ואינם יכולין לחזור ולהודות.	רבי שמעון:											◆
כפרו שניהן כאחד - שניהן חייבין, בזה אחר זה - הראשון חייב והשני פטור.												■
כפר אחד והודה אחד - הכופר חייב.												■
היו שתי כיתי עדים, כפרה הראשונה ואח"כ כפרה השניה - שתיהן חייבות, מפני שהעדות יכולה להתקיים בשתייהן.												■
ראוהו שרץ אחריהן, אמרו לו מה אתה רץ אחרינו? שבועה שאין אנו יודעין לך עדות - פטורין, עד שישמעו מפיו.	שמואל:											◆
מאי קא משמע לך?												⚡
שילח ביד עבדו, או שאמר להן הנתבע משביע אני עליכם שאם אתם יודעין לו עדות שתבואו ותעידוהו - הרי אלו פטורים, עד שישמענו מפי התובע	תנינא:											⚡
רץ אחריהן איצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: כיון דרץ - אחריהן כמאן דאמר להו דמי, קמ"ל.												!
והא נמי תנינא:												⚡
שבועת העדות כיצד? אמר לעדים בואו והעידוני, שבועה כו'	[תנינא]											⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

שבועות-שבועות העדות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמר אין, לא אמר לא											ז	◇
אמר לאו דוקא, דאי לא תימא הכי, גבי פקדון דקתני: שבועת הפקדון כיצד? אמר לו תן לי פקדון שיש לי בדרך, ה"נ אמר אין, לא אמר לא, הא (ויקרא ה') וכחש בעמיתו כל דהו אלא אמר לאו דוקא												◇
הכא נמי לאו דוקא.											!	
האי מאי? אי אמרת בשלמא אמר דהכא דוקא, תנא התם אטו הכא, אלא אי אמרת לא אמר דהתם דוקא ולא אמר דהכא דוקא, אמר אמר למה לי למיתנייה?											ז	
דלמא אורחא דמילתא קא משמע לן.											!	
ראוהו שבא אחריהן, אמרו לו מה אתה בא אחרינו? שבועה שאין אנו יודעין לך עדות - פטורין, ואם בפקדון - חייבים.	תניא כוותיה דשמואל:											■
השביע עליהן חמשה פעמים כל.												■
מנלן דאכפירה בב"ד הוא דמחייבי, אחוץ לב"ד לא מחייבי?												◇
אמר קרא: (ויקרא ה') אם לא יגיד ונשא עונו, לא אמרתי לך אלא במקום שאילו מגיד זה מתחייב זה ממון.	אבוי:											!
אי הכי, אימא: שבועה גופא בב"ד אין, ושלא בבית דין לא	רב פפא לאבוי:											ז
לא ס"ד												!
(ויקרא ה') לאחת - לחייב על כל אחת ואחת	דתניא:											!
ואי ס"ד בב"ד, מי מחייב על כל אחת ואחת?												!
השביע עליהן חמשה פעמים בפני ב"ד וכפרו - אין חייבין אלא אחת	והתנן:											!
מה טעם? הואיל ואינם יכולין לחזור ולהודות	רבי שמעון:											!
אלא לאו שמע מינה: שבועה חוץ לב"ד, כפירה בב"ד.												!
כפרו שניהן כאחת - חייבין.												■
הא אי אפשר לצמצם												ז
הא מני? ר' יוסי הגלילי היא	רב חסדא:											!
אפשר לצמצם.	דאמר: [רבי יוסי הגליל]											!
אפילו תימא רבנן, כגון שכפרו שניהן בתוך כדי דיבור, ותוך כדי דיבור כדיבור דמי.	רבי יוחנן:											!
מכדי תוך כדי דיבור כמה הוי? כדי שאילת תלמיד לרב, עד דאמרי שבועה שאין אנו יודעין לך עדות טובא הוי	רב אחא מדיפתי לרבינא:											ז
כל אחד ואחד תוך דיבורו של חברו.	א"ל: [רבינא]											!
בזה אחר זה - הראשון חייב והשני פטור.												■
מתני' דלא כי האי תנא												ז
משביע עד אחד - פטור	דתניא: [חכמים]											◇
מחייב	רבי אלעזר ברבי שמעון:											◇
לימא בהא קמיפלגי:												■
עד אחד כי אתא - לשבועה הוא דקא אתא	דמר סבר: [רבי אלעזר ברבי שמעון]											◇

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

שבועות-שבועות העדות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עד אחד כי אתא - לממונא קא אתא	ומר סבר: [חכמים]										⚡	◇
ותיברא?											⚡	
הכל מודים בעד סוטה, והכל מודים בעדי סוטה, ומחלוקת בעדי סוטה, הכל מודים בעד אחד, והכל מודים בעד שכנגדו חשוד על השבועה	האמר אביי:										⚡	◇
אלא, דכ"ע עד אחד כי אתי - לשבועה קא אתי, והכא בהא קמיפלגי											!	◇
דבר הגורם לממון כממון דמי	מר סבר: [חכמים]										⚡	◇
לאו כממון דמי.	ומר סבר: [רבי אלעזר ברבי שמעון]										⚡	◇
הכל מודים בעד סוטה, והכל מודים בעדי סוטה, ומחלוקת בעדי סוטה, הכל מודים בעד אחד, והכל מודים בעד שכנגדו חשוד על השבועה.	גופא, אמר אביי:											■
הכל מודים בעד סוטה - שחייב בעד טומאה, דרחמנא הימניה, דכתיב: (במדבר ה') ועד אין בה, כל שיש בה.												■
והכל מודים בעדי סוטה - שפטור בעדי קינוי, דהוה גורם דגורם.												■
ומחלוקת בעדי סוטה - בעדי סתירה												■
דבר הגורם לממון כממון דמי וחייב	מר סבר: [חכמים]										⚡	◇
לאו כממון דמי ופטור.	ומר סבר: [רבי אלעזר ברבי שמעון]										⚡	◇
הכל מודים בשכנגדו חשוד על השבועה, הכל מודים בעד אחד דר' אבא.												■
הכל מודים בשכנגדו חשוד על השבועה												■
דחשיד מאן?											^	
אילימא דחשיד ליה, דאמר ליה מלוה: אי אתית אסהדת לי הוה משתבענא ושקילנא											!	
וליאמא ליה: מי יימר דמשתבעת											⚡	
אלא כגון ששניהן חשודין											!	◇
חזרה שבועה למחויב לה, ומתוך שאינו יכול לישבע משלם.	דאמר מר:										⚡	◇
הכל מודים בעד אחד דר' אבא												■
דההוא גברא דחטף נסכא מחבריה, אתא לקמיה דר' אמי הוה יתיב ר' אבא קמיה, אזל אייתי חד סהדא דמחטף חטפה מיניה												○
אמר ליה: אין, חטפי ודידי חטפי												○
היכי לדייני דייני להאי דינא?	רב אמר:										^	◇
לישלם											!	⚡
ליכא תרי סהדי											⚡	⚡
ליפטריה											!	⚡
הא איכא חד סהדא דמחטף חטף											⚡	⚡
לישתבע											!	⚡
כיון דאמר: אין, חטפי ודידי חטפי, הוה ליה כגולן											⚡	⚡

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

שבועות-שבועות העדות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
הוה ליה מחויב שבועה ואינו יכול לישבע, וכל המחויב שבועה ואינו יכול לישבע משלם.	א"ל ר' אבא:												◊	לב:
הכל מודים בעד מיתה שהוא חייב, והכל מודים בעד מיתה שהוא פטור.	רב פפא:												■	לב:
הכל מודים בעד מיתה שהוא פטור - דאמר לה לדידה ולא אמר להו לבית דין													■	לב:
האשה שאמרה מת בעלי - תנשא, מת בעלי - תתיבם.	דתנן:												■	לב:
הכל מודים בעד מיתה שהוא חייב - דלא אמר לדידה ולא אמר להו לבית דין.													■	לב:
שמע מינה: משביע עדי קרקע חייב?													◊	לב:
דלמא דתפישא מטלטלי.													!	לב:
כפר אחד והודה אחד כו'.													■	לב: <
השתא בזה אחר זה דתרווייהו קא כפרי, אמרת: הראשון חייב והשני פטור, כפר אחד והודה אחד מיבעיא?													◊	לב:
לא צריכא, כגון שכפרו שניהן, וחזר אחד מהן והודה בתוך כדי דיבור, והא קא משמע לן, דתוך כדי דיבור כדיבור דמי.													!	לב:
בשלמא לרב חסדא דמוקי לה להווא כרבי יוסי הגלילי, רישא אפשר לצמצם, וסיפא איצטריך לאשמועינן דתוך כדי דיבור כדיבור דמי אלא לרבי יוחנן, רישא תוך כדי דיבור, סיפא תוך כדי דיבור, תרתי למה ליל?													◊	לב:
מהו דתימא: ה"מ כפירה וכפירה, אבל כפירה והודאה אימא לא, קמ"ל.													!	לב:
היו שתי כיתי עדים, כפרה הראשונה ואח"כ כפרה השניה.													■	לב: <
בשלמא שניה תתחייב, דכפרה לה ראשונה, אלא ראשונה אמאי? הא קיימא שניה													◊	לב:
הכא במאי עסקינן - כגון שהיתה שניה בשעת כפירת ראשונה קרובין בנשותיהן ונשותיהן גוססות, מהו דתימא: רוב גוססים למיתה, קמ"ל	רבינא:												!	לב: >